

Bludičky.

Roman od

Jana Klecandy.

A Lotka v rozvášnění rozpjala ramena, objala ho kolem šíje a strhla k sobě, tak že před ní sklísl na kolena.

"Tedy přeš — přeš! Ty mne miluješ, viď?" šeptala, tisknou ho k sobě, pohlížíje mu do očí a zahrnuje ho horoucími polibky. "Ne, neřkej mi to! Slyším tlukot tvého srdce, a to mluví za tebe! Jen jednou mne ještě pojmenuj mým jménem!"

"Lolotte," zšeptal Fortin a v sladkém rozčinení sklonil obličej na její náruč.

"Kochánku! Miláčku!" — Lotka líbala jeho zrozněné čelo, odstrčila ho od sebe a hned zas bouřlivě ho k sobě přivlnula, tu skloubla se k němu, tu zas pozvedla ho silou k sobě, tak že prsa na prsa, obličej na obličej spočinul v její náruči.

"Ach — umřít, umřít!" úpěla sladkou rozkoší. "Teď kdyby přišli a stihli, jako tehdy. — Umřít bych chtěla v tvém objetí — A ty, ty ne? — Ale ne, ne! Proč umírat? Žít chceme, žít — jsme mladi, krásni — Ah viš to, že jsi krásný? — Viš? — Řekla ti to již někdy žena? Že ne? Ó ty bídně, zlý a přeš kochaný! Lžeš — a přeš tě miluji, proto že vím, že nejsem-li první, jsem přeš nejvíce milovanou!"

Na všecko to milostné žvatláni Fortin, jež opouštěly již smysly v kyprém objetí ohnivě ženy, odpovídal jen úsměvem, dávaje se bezmoeň líbat.

"Ty — ty! Což mne nepolíbiš?"

Fortin vši silou se vzhoupil a povstal, vyvinuv se jí z objetí. Zůstala před ním ležeti s rukama rozpatřami a s očima zářícíma láskou i něhou.

"Pojďme tam — k oknu," šeptal jí, zvedaje ji z křesla. Vzhoupila se a následovala ho. Ale než došli k oknu, byla tu pohovka. A bez uhlavní, jakoby ta cesta byla jim dlouhá, sklísl na ni a padl si znovu do náručí — A Fortin zapomenav na celý svět, přivlnul jí k sobě vši silou naručivost, jež v okamžiku tom podmanila si ho docela. A v objetí tom setrvali dlouho, dlouho — jakoby duše jejich měly slítni se v bytost jednu —

Lotka první vzpamatovala se z toho opojení rozkoše. Odstrčila ho něžně od sebe, aby mu mohla vidět do očí a smněje se naň skrz slzy, jež jí zarosily oči, šeptala: "Ty zlý, zlý muži!" — A znovu ho naručivě k sobě přivlnula.

"Hněváš se na mne?" vydechl, poddávaje se jejím objetí.

"Proč? Že mne miluješ? Co nejsme my dva k tomu stvoření?"

Fortin konečně přeš vyprostil se z jejího náručí a povstal. — Byl jeho pohled padl na obraz matčin. Zachvěl se, zdálo se mu, jakoby byl znesvětil drahou tu památku, leč Lotka v tom již zase visela na jeho krku a dušila ho svými polibky. Fortin ve chvíli té, kdy zmlželo opojení a po počitku dostavila se s únavou i rozvaha, měl jediný pocit — pocit hanby. Zdálo se mu, že zneuctil nejen tuto dívku a sebe sama, ale i památku své matky, této nejdraší bytosti, jež smutným okem svým zírala na něho s obrázu. Fortin stydl se po hlédnutí na obraz i do očí Lotce, jež tula se k němu tím vrouceněji.

"Ty mne tedy již nemiluješ? Ty se ode mne odvracáš?" doléhala na něho, hladě mu rukou spoceně čelo.

Fortin upřel na ni oči, v nichž mohla vyčísti vše, co v té chvíli jeho nitrem bouřilo. — Ale Lotka tak hluboko do duše lidské viděti nedovedla. Scházal jí k tomu útloucti i mravnost. Myslíla, že to jen obyčejný zjev, který již dobře znala, který dostavuje se u nevědělníka, když jest muž, vždy ve chvíli, kdy žena byla obětována mu vše, co milující žena obětovati může. — "Ty mne již nemiluješ, Arnošte?" pojmenovala ho poprvé jeho jménem.

Zachvěl se až při tomto oslovení. Duší jeho zabouřila divá směs cítě přijemných i tajemného

odporu k divce, jež byla se mu ve chvíli poddala, učinivši ho svým pániem, též však otrokem cítěti nejnižších. A nyní tato dívka jemu novala ho i jeho jménem, kterým dosud nikdo kromě matky ho byl nevoloval. Cítil se pokořen, ale zároveň cítil hlubokou soustrast s Lotkou, v níž viděl obět své hanobné slabosti.

"Nuže, ty neodpovídáš?" zšeptala s něžnou vřelostí a přitula se k němu co nejžejší.

Fortin objal ji kolem šíje. Nemohl již děle odolati tolika důkazům lásky. — "Můžeš mi odpustiti, Lolotte?" zahovořil stiseným hlasem.

"Odpustiti? Co?" zšeptala a pohléla na něho okem plným lásky. "Že jsi mne učinil šťastnou svojí láskou? Že mne miluješ? Že jsi mne naučil znáti ono sladké tajemství, jež z nás teprve činí opravdové ženy? Arnošte, snad zhrěšili jsme proti tomu, co lidské předsudky nám stanoví jako zákon, ale na věčném zákonu lásky jsme se neprohřešili!"

"Filosofie," vzdychl Fortin. "Ano, filosofie ženy, jež milovanému muži obětuje bez váhání vše, svůj život, své jméno, svou čest," řekla Lotka tak vážným a přeš vroucím hlasem, že Fortin opět s jinými poeity k ní pohlédl. Byla to opravdu žena, jež ho milovala tou šílenou láskou, která se neptá po žádných obětích, která se jen podává tam, kde je žádána a bere tam, kde dle svého cítu má právo bráti. A když Lotka znovu objala ho a k němu se přitula, tu již se nezpíral a neodolával úst od píných rtů dívky, výběr nachýlil se k ní a sál z nich novou rozkoš v jejím objetí.

"Setnu se již," zšeptala konečně Lotka, vyvíjejše se mu něžně z náručí. "A já již musím jíti. Doprovodíš mne?"

"Ty odejdeš? Což necheš zůstati již na vždy?" řekl vážně. "Což je možno, abys nyní odešla z této světnice, jež byla svědkem našeho spojení?"

"Ach, ty dráhý muži!" vzkríkla a vrhla se mu s novým výbuchem naručivosti na prsa. "Na vždy, ano na vždy jsem tvou, ale u tebe ještě zůstati nemohu!"

"A proč? Což neřekla jsi mi prve, že jsi povznesena nad mliecherné předsudky lidí? Ne, ne, Lolotte, ty již z tohoto bytu neodjedeš, než jako moje žena!"

Přívál polibků udusil další slova Fortinova. Lotka vrhla se mu kolem krku i radostí nad tím, co byla slyšela, i s úmyslem, aby ho odvrátila od pošedlého nápadu, by již u něho zůstala. Ale jak měla říci tomuto divochu, jenž patrně vše bral tak nesmírně vážně, že ona sie je povznesena nad ony mliecherné lidské předsudky, tam kde bylo možno hřešiti tajně, ale je mliecherným formalitám spoieněnského života tím více otročí? Lotka, když sobě byla řekla, že Fortin musí býti jejím, tu byla ještě daleka myšlenky, že ona by měla býti na vždy jeho, jeho ženou, jeho otrokyní. Ale jak to nyní tomuto svodenému puritánu říci, aby se mu nezdála hrozně mravně skleslou? Lotka i v této chvíli dobře cítila svou mravní nicotu a Fortinovu vyvýšenost.

"Což zapomínáš, miláčku, jaké nebezpečí ti hrozí?"

"— je pravda," usmál se Fortin trochu trpce. "Zapomněli jsme docela na tyto světské starosti!"

"Jež, jak se zdá, si příliš nepřipouštíš?" dolála ona vyčítavě. "Což nevíš si života a svobody? A jestliže dosud, byv sám a sám ve světě, života jsi nedbal, nyní musíš pamatovati, že je tu kdosi, jemuž by tvá smrt též byla ranou smrtelnou. Ach, Arnošte," zvolala v rozčouzení. "Tak často jsem si přávala zemřít, pokud jsem nevěděla, proč jsem na světě; leč teď — teď chci žiti — žiti s tebou," zvolala, protahujše se v předtuse i ve vzpomínce na prožitou chvíli rozkoše, jako tygřice.

Zraky Fortinovy spočinuly na Lotce, jež v tomto okamžiku byla vtěleným božstvem lásky. "Ano

žiti," zšeptal. "Žiti s tebou! Ny, ni již ne nemůže nás odloučiti od sebe." — V okamžiku tom knítila mu hlavou myšlenka na Celestinu. Ale byl to jen slabý zážeh, jenž husl pod zářem očí i dechu svůlné Polky. "Necheť!" řekl si v duchu rosignovaně a zapudil tak vzpomínku na Celestinu z duše.

"Nuže, mluvme o budoucnosti," řekla Lotka náhle zase vážně. "Dnes musím domů, drahoušku, musím! Celý ostatní svět jest mi lhostejný, majie tvou lásku, ne se neohlížím po úsudku světa; ale svého starého otce, jenž ještě přilíhá kpi na těch starých předsudcích, toho zarmoutiti nesmím! Můj život má čest, to jsi nyní ty, ale on — on zemřel by zálem, kdyby věděl, že jeho dcera — padla!"

"Lolotte!" vzkríkla Fortin zoufalé.

Ale Lotka přivlnula se k němu a pohléla na něho tak něžně svým zaslzeným očima, že neodolal a znovu jí k sobě přitiskl.

"At svět o mně praví, že jsem padla," šeptala v zamlžení, "já cítím se tou láskou tvou povznesena! — Nuže tedy, necheš mne odejíti? Vždyť i tak duše má zůstane u tebe!"

"Jdi, ale ty zase přijdeš, Lolotte!"

Místo odpovědi vtiskla mu polibek na rty. "Pochybuješ? Alsnyni pojď, musím domů!"

Lolotte upravovala si šat, mezitím co Fortin odešel do druhého pokoje, aby jí přinesl žádanou sklenici vody. Lotka, slyše ho odcházeti, protáhla se jako kočka a zhluboka si zívla. Zasmála se do zrcadla, proti němuž stála a z něhož na ni šerem vyhlížely jen jiskřící její oči. Rozhlédla se vítězoslavně po světnici, jež byla světlou jejího vítězství i pádu, a zasmála se smíchem, jehož by se byl Fortin zajisté zděsil, kdyby ho byl zaslechl. Ale v tom již Lotka slyšela zas jeho kroky a naléhala tvář, jež se jí právě lépe hodila než smích. Fortin vešel se světlem i se sklenicí vody. Vypla jedním douškem polanou jí sklenici, pak chopila Fortina naručivě za ruku a ukazujíc na obraz jeho matky, šeptala mu přímo do očí: "To tam? Ta mladá dívka?"

"Má matka," odpověděl jí prostě.

"Tvá matka," vzkríkla a v pohnutí sejala ruce před obrazem. Pak obrátila se k němu. V jejích očích třpytily se slzy jako perly. Usmívala se na Fortina a polávala mu ruku. — "Odpusť! Čteřlala jsem žárli na tvou minulost!"

"Ale již věříš?"

"V tebe! V tebe než ve spasení své duše!"

Polbil jí ruku. — "Nuže, pojďme již!" řekl, otvíraje před ní dveře.

"Jen okamžik ještě, okamžik," zšeptala, stanula, rozhlédla se po světnici a pak překonána citem, sklísla na kolena u pohovky. Zabořila obličej do rukou a hlasitě zaštkala.

Fortin rozuměl i cítil s ní. Bylo jí těžko opustiti tuto světnici, kde zanechávala, co bylo nejdraším pokladem děvčete.

"Lolotte, dráhá Lolotte!" sklounil se nad ní, líbaje jí a šeptaje jí co nejněžněji tato slova: "Brzy zas se vrátíš a budeš zde paní!"

Vstala a osivněši mu ruce kolem krku, zadávala se mu do očí tím svým neodolatelným pohledem. — "Necheťš se, viď že ne! — Byl to jen okamžitý výbuch slabosti. Vzpomněla jsem, jak jsem sem přišla a jak odcházím. A pojala mne hrůza, že snad ty sám mne v dnehu odsuzuješ!"

"Co mluvíš? Zhožňuji tě!"

"— A já tebe! A přišla bych zas — A kdybys mne odkopával, kdybys mnou pohrdal, u tvých nohou se budu plazit a žebrať o tvou lásku, protože cítím, že již bez ní nemohu žiti —"

Bylo na Fortinovi, aby po tolika důkazech lásky sklísl sám na kolena před svým božstvem. A sklísl, objal ji kolem boku a přitisknuv rozpálenou svou tvář k jejímu šatu. A v očích Lotky znovu zaslechl ten vítězoslavný smích, s jakým asi herečka vstupuje z jeviště za kulisy ve chvíli, kdy obecenstvo hrou její uchváčeno, šileně tleská, mezitím co ona, sotva cítě, co byla hrála, uvazuje o zvýšení svého engagementu.

Za chvíli potom, když Fortin s Lotkou odešel, vstoupila do světnice stará Nováková. Viděla je

odeházeti a sehválně se schovala, aby nemusila pozdraviti tu ženu, o níž soudila, že se postavila mezi Fortina a Celestinu.

"Jak to tu voní," broukala, vdechuje do sebe vůni Lotčina parfumu. "Inu tof, taková! — A on, on! Ale — mužský! Všichni jsou stejní, všichni. Nejprve jako svatý poustevník, a pak si sem bude vodit lehké ženské. Ale já tu s té Solomé nezůstanu, já ne!"

XXX

Opojen blahem dosud nepoznaným a přeš zas jaksi sklíčen divnými vývětkami svědomí, Fortin vrátil se z ostrova Kamy, kam až byl Lotku doprovodil.

Po celou tu cestu, zavěšen do jeho ruky, tula se k němu, okouzlovala ho svým dětským žvatláním, brzy zase vážným rozhovorem. Jako by byla tušila, co v nitru jeho se děje, vynaložila všecku svou roztomilost, aby ho okouzila a podmanila docela. A podařilo se jí, neboť Fortin sám cítil, že Lotka zanjala v duši jeho místo, které již již počínala vyplňovati Celestina.

S tvář rozjasněnou vešel k "vorličku" mezi své přátely, kteří dnes byli shromážděni v plném počtu. Brozanský při pohledu na něho domníval se, že uhlod, co se bylo stalo. Mířel však, nedávaje na sobě nic znáti a čekaje, až Fortin sám se svěří.

"Víte-li, že nám je policie na stopě," pravil Fortin, když rozpředl hovor o věcech politických. Někteří pohléli na něho mlčivě, jiní se lekli. Jenom Brozanský propukl ve smích.

"Nu, tohle není k smiehu," namítl jeden ze soudců, jenž při pomyslení na všemocnou policii počínalo býti nevolno. "Víte, že není dnes mnoho třeš, aby člověka sebrali a zavěšili!"

"Nebojte se," se smíchem zakročil Brozanský. "Policie je nám sice na stopě, ale to obstará já sám."

"Jak že, vy?" obračeli se k němu úžasli.

"Ano, já! Jak, to je moje tajemství. Ale podařilo se mi. — Chcete vědět, co o nás pan policieji hejtman ví? Nuže, přeřtu vám to."

Pokračování.

Oprava. V cestopise p. Drábka v č. 48. nalézají se dvě nemilé chyby, jež nelze si laskavě čtenáři opravit. Cementový chodník, spojující Santa Moniku s Ocean Parkem a Venice je 30 stop široký a nikoli 130, jak bylo vysázeno. Dále mělo státi, že břeh od chodníku k vodě je tážný pouze 5—10 stop nad vodou, a nikoli 5—110 stop.

Dobré pivo jest lék

Plzeňské pivo v láhvích z pivovaru

FREMONT BRW'G CO.

FREMONT, NEB.

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně oblíbené a odporučeno lékaři. Pakli se chcete posilnit, objednejte si je!

Vyborná vina kalifornská a importovaná, vody minerální, brandy a všeho druhu lihoviny zasílají se do všech částí Spoj. Států.

Pište si o cennik!

Jos. Bernard, 620 Blue Island Avenue, CHICAGO, ILLINOIS.

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 110

Varí nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.

v čísle 1306 Farnam ulice.

Pravá importovaná piva na čepu. PLZEŇSKÉ z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hohrau Munich Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světově známé Faust získalo rozsláhou reputaci. Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaže. 401f

Rádi bychom měli příležitost

vám ukázat úplný seznam jmen nebraských mužů a žen, kteří koupili díle závodního kapitálu v Lincoln Telephone and Telegraph společnosti. Před časem přečetli jsme částečný seznam těchto jmen, ale od té doby přibýlo mnoho nových podílníků z Lincoln a z jiných částí Nebrasky.

Příčina, proč

bychom rádi takto učinili, spočívá v snaze, bychom vás přesvědčili, jak mnoho prominentních lidí považuje uložení peněz v této společnosti za nejvýhodnější; máte-li peníze na hotovosti, pro které hledáte místo k uložení, místo, kde by vám přinesly největší úroky a zároveň byly bezpečné a jisté, obsah jmen našich podílníků by vás pohnul k dalšímu vyšetření naší společnosti.

a poznali byste,

že mezi podílníky naší společnosti nacházejí se nejpatričtější a nejpokrokovější obchodníci lincolntí, lidé, kteří vlastní banky, pozemky a velkoobchody, a kteří by neuložili peníze své v podniku, kdyby nebyl výnosnější a spolehlivější, nežli obchod, který sami vedou.

Poznali byste dále,

že říditelé a zakládající podílníci této společnosti jsou lidé v tomto obchodě zkušení. Oni znají dobrý podnik. Vyšetřili každou část této společnosti, než peníze do ní uložili. Odporučují ji vesměs vše a na jich odporučení můžete se spolehnouti. Znáte-li některé z podílníků osobně, můžete se jich na vše přeptat a o všem osobně se přesvědčiti.

Výhody jichž se vám dostane, když uložíte peníze zde, jsou: 1. Je to domácí, neodvislá společnost pod přísným dozorem železniční komise a tak bezpečná je ochrana podílníků. 2. Společnost platí osm procent ročně a úroky spláceny jsou každé tři měsíce. Těchto osm procent jsou čistým výtěžkem. Z podílu neplatí se žádných daní.

Není to lepší, než 3 neb 4 procenta ročně na peníze uložené v banku, vládních úpisec, mortgage, nebo warrantech? Zajímáte-li se o tento podnik, dopište společnosti o další podrobnosti.

LINCOLN TELEPHONE & TELEGRAPH CO., 231 South 14th St., Lincoln, Neb. J. E. Bednář, korespondent.